

ВЭТЭН

Көналүмүн севкили мәнбуи мәнним,
 Вэтәнимдир, вэтәнимдир, вэтәним!
 Мәни халт эйләмиш эввәлчә худа,
 Сонра вермиш вэтәним нәшвү-нүма...
 Вэтәним верди мәнә нанү нәмәк
 Вэтәни мәнчә унутмаг нә демәк?
 Анадыр һәр кишийә өз вэтәни,
 Бәсләйиб синәси үстүндә мәнни,
 Сүдүдүр ким доланыб ганым олуб
 О мәнним сәвкили чананым олуб!
 Сахларам көзләрим үстә ону мән,
 Өләрәм әлдән әкәр кетсә вэтәни!
 Вэтәнин не'мәти нисян олмаз,
 Нахәләфләр она гурбан олмаз!
 Вэтән әчдадымызын мәдфәнидир,
 Вэтән әвладымызын мәскәнидир,
 Вэтәнин севмәйән инсан олмаз!
 Олса ол шәхсдә вицдан олмаз.

ВЭТЭН

Гафгаз гит'әсидир мәнним вэтәним,
 Симүргин сайәсиндә мәскәним,
 О мәмләкәтдә мән вүчуда кәлдим,
 Халигимә гаршы сүчуда кәлдим,
 О ердә ким, гара гуш тәрланы
 Адланмышдыр Гаф дагынын султаны,
 О ердә ким, вардыр галын орманлар,
 Дағларында кәзир вәһши чейранлар,
 О ердә ким, көйүн үзү шәффафдыр,
 Чешмәләри гайәт сәриндир, сафдыр,
 Сәфалыдыр ләтиф абу-һәвасы,
 Үрәк ачар лачивәрди сәмасы,
 Булутлара дейир уча дағлары,
 Чәшнәт күшәсидир қөзәл бағлары,
 Чәлләриндә битир әлван чичәкләр,
 Фәрәһләнир бүтүн тутгун үрәкләр...
 Өвладлары гейрәтлидир, дамарлы,
 Шүчаәтли, һүнәрли, ә'тибарлы,
 Мейвәлидир орманында агачлар,
 Шаггылдайыр гыргавулла, турачлар...
 Чәһ-чәһ вурар чәмәндә бүлбүлләри,
 Мәһ әдикчә әтир сачар күлләри,
 О ердә ким, һәмншә сәрвү шүмшад,
 Сәбз хуррәм яшар хәзандан азад,
 Һәр күнчүндә бир чүр хәзинә ятмыш,
 Торпагыны халиг гызыл яратмыш,
 Чамидир һәр чүрә ләтафәтләри,
 Там эйләмиш халг онда не'мәтләри,
 Көзәл торпаг, көзәл өлкә, көзәл ер!
 Дүня үзрә бимисал, бибәдәл ер!
 Бу чүр көзәл мәмләкәти ким сәвмәз?
 Бунча фираван не'мәти ким севмәз?
 Мән вэтәни чаным кими севирәм
 Руһим, әтим, ганым кими севирәм,
 («Мәктәб» мәчмуәси, 1914 № 2).